

БОДЛИВ СВЯТ

NIKI

Брой 1, Март 2014 г.

ПЕРИОДИЧНО ИЗДАНИЕ ЗА КАКТУСИ И СУКУЛЕНТИ НА ФОРУМ КАКТУС БГ

БЪЛГАРСКА ЕНЦИКЛОПЕДИЯ ЗА КАКТУСИ

Тедуокактус ноултъний

Открит през май 1958 г. в САЩ, Колорадо, р. Лос Пинос, в близост до Ла Бока от Фред Ноултън (Fred G. Knowlton). Популации в много малък ареал на границата на щатите Ню Мексико и Колорадо - окръг Сан Хуан в щата Ню Мексико и окръг Ла Плата в щата Колорадо.

Описан през 1960 г. от Lyman David Benson и статут на признат вид според IOS. Най-малкият по размери представител на род *Pediocactus*.

Описание.

Стебло: Единично или разклонено в основата, с височина 0,7-5,5 cm и диаметър 1,0-3,0 cm.

Редра: Миниатюрни мамили с височина 2,0-4,0 mm и диаметър 1,0-2,0 mm.

Централни бодли: Няма.

Радиални бодли: 18-26 с дължина 1,0 -1,5 mm, бледо-кафяви, розови или бели.

Цветове: Розови с височина 1,0-3,5 cm и диаметър 1,0-2,5 cm.

Плодове: С височина 4,0 mm и диаметър 3,0 mm.

Семена: С размери 1,5x1,0x1,2 mm.

Продължава на 3 страница

НОВИНИ

Добре дошли на страниците на Първото българско безплатно издание за кактуси и сукуленти!

Този проект се реализира напълно безплатно от потребители на форум Кактус БГ - <http://cactus-bg.com/forum/>

Целта ни е да популяризираме нашето хоби сред начинаещите български любители на кактуси и сукуленти, като им поднасяме селектирана и насочваща информация, необходима за правилното отглеждане, запознаване с таксономията и класификацията на тези растения.

РЕКЛАМА

<http://cactus-bg.com/shop/>

<http://cactus-bg.com/clement/>

<http://cactus-bg.com/andro/>

ЛИЧНОСТИ - Валентин Марчев

Кактусите – красиви и бодливи

(бр.) В памет на Валентин Марчев, наш приятел и съмишленик в любовта ни към кактусите, с когото се разделихме в началото на тази година. Републикуваме последното интервю на Вал от в-к НАРОДНО ДЕЛО.

Бог да го прости!

Макар и да изглеждат доста странни и различни от цветята, които домакините са свикнали да отглеждат вкъщи, кактусите също си имат своите фенове. Сред тях е и Валентин Марчев, който ги събира и се грижи за тях повече от 30 години. „Имам може би една от най-старите съществуващи колекции на кактуси, поне в България. Това е най-дълго продължилата любов в живота ми. Все още ме учудват и изумяват, откривам все нови и нови техни качества, възможности“, обяснява варненецът.

Събрал е над 1500 вида кактуси, които са може би половината от всички съществуващи на земята. Защо го прави ли? За лично удовлетворение. „Няколко приятели ме убедиха, че всичките тези чудесии няма смисъл да си ги гледам само аз и мои познати, трябва да ги видят повече хора“, допълва Валентин. Така миналата година била показана за първи път експозицията в двора на Природонаучния музей. Заради големия интерес сега Марчев отново нареди саксиите си там.

Оказва се, че не е никак сложно да си отглеждаш кактус, стига да свикнеш с мисълта, че не трябва да се полива много често. „Съветът, който винаги давам, е, че кактусът, макар че изглежда неподвижен, е живо същество, което намира начини да покаже от какво има нужда. И ако се вглеждате в тях внимателно, в един

Продължава на 6 страница

Кристатите форми, артът в растителното царство

Наименованието "кристата" произлиза от латинската дума *crista* и в превод означава гребен, като се има предвид необичайния външен вид и форма на стъблото, приличащо на гребен (на пелел) или ветрило. "Фасциация" е друга дума, с която се описва същото явление. Кристатите форми се образуват в резултат на издължаване на апикалната меристема (делящите се клетки на върха на растението) в линия и последващ теоретично неограничен растеж, докато нейната ширина остава константна. Образоването на кристати е явление, характерно не само за кактусите, то се среща и при много други сукуленти, като например „млечките“ – Euphorbiaceae, „красула“ – Crassulaceae, Asclepiadaceae и др., а също и при тревистите растения, храстите и дори при дърветата. Срещат се кристати цветове, плодове, цефалии и даже корени. В зависимост от вида на кактуса и възрастта на кристатата форма, могат да се разграничат три типа кристати:

1. Ветрилообразна, когато гребена е

толкова дебел, че колкото и да расте не променя първоначалната си форма, например популярната *Carnegiea gigantea* "Ветрилото" обикновено нараства бавно, става голямо, тежко и ако е присадено, често изтощава подложката, независимо колко е дебела.

2. Вълниста, те са с не толкова

дебело стъбло, което дава възможност

гребена да се нагъне неколккратно.
3. Тип "мозък", особено красиви криста-

ти форми, които се получават вследствие многократното нагъване на гребена, при което се оформя образование, наподобяващо мозък на външен вид.

С напредване на възрастта, кристатните меристеми могат да станат по-малко активни или съвсем неактивни. В първия случай растежът продължава само в няколко точки, като най-често тези точки са в нейните краища.

Кристатите кактуси не са нещо необичайно в природата. Съществува хипотеза, според която кристатата форма се появява в резултат на шока, който изпитва растението при вътрешно или външно въздействие. Според професор Салисбург от Лондонски университет, фасциацията обикновено възниква, когато съществуват благоприятни условия за фотосинтеза, но неблагоприятни за растеж, съпроводени с различни фактори, като повишена влажност, подпомагащи бързия растеж. Много колекционери или търговци, събиращи кактуси в природата отбелязват, че там, където се срещне едно кристато растение, наблизо могат да бъдат намерени и други такива и то не само от същия вид, а дори и от други родове. Това показва, че средата на местообитание оказва влияние върху процеса на кристатизация. Причините може да са от най-различно естество, но основно те могат да бъдат разделени на две групи - генетични и физиологични.

1. Генетични

Не е доказано със сигурност дали фасциациите могат да бъдат унаследявани. Има съобщения за получаване на 50% кристати растения от семена на кристати родители, но и нито едно кристато от семена на такива.

2. Физиологични, които биват:

А. Естествени - фактори на околната среда, към които спадат:

- Въздействие на насекоми. Съобща-

ват се няколко вида насекоми, които могат да предизвикат фасциация.

- Сезонни влияния. Времето на засяване може да повлияе на степента на фасциация.

- Температура. Ниска температура последвана от висока температура.

- Минерален дефицит. Доказано е, че липсата на някои микроелементи може да предизвика фасциация.

Б. Изкуствено приложени фактори.

- Нараняване на точката на нарастване. По този въпрос може да се спомене за един експеримент. Екземпляр от *Echinopsis multiplex* е бил специално разсечен с нож надлъжно на четири съединени в основата си части. С цел да се предотврати срстването в средата е било поставено парченце дърво. След известно време от два отрязъка са се образували гребеновидни издънки. За съжаление, този резултат не е могло да бъде повторен.

- Третиране с източници на йонизиращи лъчения

- Инфектиране с гъби, бактерии и вируси

- Подхранване с екстремно високи дози минерални торове

- Редуване на недостиг с излишък на вода

- Третиране с различни химични агенти. Описан е случай за поява на гребеновидна издънка при *Opuntia cilindrica* след третиране с разтвор на арсен.

- Увеличаване или намаляване продължителността на деня.

- Изкуствено размножаване по метода *in vitro*

Тези въздействия могат да доведат и до обратния процес – разкристатване на кристатото растение и превръщането му в нормално, което може отново да стане кристато, но може и да не стане. В моята колекция има една кристата лобивия фаматименсис, присадена върху юзберти, която в късна есен или зима ако се държи на по-сенчесто и топло място и продължи да се полива, за няколко седмици се разкристатва тотално, като се образуват многобройни детки. Лятото някои от така получените се детки, отново стават кристати и присадени върху някаква подложка дават нормално кристато растение.

Кристатите и монстрозни растения цъфтят и дават семена, както и обикновените, но това се случва рядко. Някои растения стават кристати още в ранна възраст, все още не съзрели за цъфтеж и поради това никога не цъфтят. Това е едно от обясненията защо някои кристати цъфтят, а други никога никога не е видял цъфнали. Значение има, разбира се, и видовата и родова принадлежност.

Димитър Иванов (practicar)

Тедуокактус ноултъний

..от страница 1

Отглеждане

Грижи: Вид, срещаш се в Големия Басейн на САЩ, приспособен към 2 периода на растеж (начало - късното лято и късната зима) и покой (начало - късната пролет и късната есен). Периодът на най-активен растеж е късната зима и ранната пролет, когато температурите през нощта са отрицателни или около 0°C, а през деня - положителни. Тогава изисква най-много вода (рН 5,0-5,5). Със затопляне на времето към късната пролет, когато нощните температури се задържат трайно над 12°C, количеството вода и честотата на поливане се намаляват постепенно до пълно спиране от около средата/края на юни до около средата/края на август. Поливане в горещо и слънчево време през периода на летен покой е пагубно. При мрачно и хладно време поливането е по-безопасно. От средата на есента до средата на зимата растенията се държат напълно сухи, на студено и проветриво място, защитени от дъжд и сняг, но изложени на вятър и отрицателни температури. Издържат на ниски температури (-20°C, София, 31.01.2012). Периодът на цъфтеж

е април - май. Пъпките се образуват през време на вторичния растеж през късното лято и ранната есен, растението презимува с тях и ги развива в цветове през следващата пролет. Почвената смес трябва да бъде с преобладаващо минерален състав, добра въздухо- и водо-пропускливост, и с по-едър зърнометричен състав. Корените е необходимо да имат условия за здраво захващане към сместа, тъй като са контрактилни и в периодите на покой издърпват растението надолу в сместа до пълно заравяне. Расте без проблем на директно слънце. Необходимо е постоянна растителна защита с подходящи фунгициди, инсектициди и акарициди.

Размножаване: Чрез семена, вкореняване на издънки, отделени от основното растение, или на свалени от подложка растения. При отглеждане от семена има нормално издължаване на семеначетата през първите 2 ? 4 години, което със съзряването постепенно изчезва. Вероятно е жизнено необходимо на растението, за да имат корените пълноценна контрактилност. Видът не се самоопрашва, необходимо е кръстосано опрашване.

История

За 20 години от откриването си, при изчислен брой над 100 000 индивида, видът е доведен до опасност от изчезване с под 1 000 индивида, останали само в една основна жизнеспособна популация в Ню Мексико (второстепенната популация в Колорадо, откъдето е типът, не е имала показания за жизнеспособност). Причини за деградацията са основно браконьерството, разработката на петролни залежи в района, изкопаването на голямо количество индивиди от местно любителско сдружение поради погрешна преценка, че строящият се яз. Навахо ще наводни основната популация, суша и вредители и диви животни. След ефективни мерки за съхранение и възстановяване на вида, взети от щатското и федерално управление, видът е защитен, взети са активни мерки за съхраняване на останалите диви индивиди с ограждения и реинтродуциране на растения, вкоренени от издънки от диви растения, отгледани от диви семена в културни условия и за създаване на нови популации в близост до известните.

Андрей Маринов (Exotica)

Добре дошли в Българската Енциклопедия за Кактуси!

До момента имаме 1171 Съдържателни страници.

Реализирането на този проект вече е възможно, защото се намериха една шепа ентузиастични изявили желание и готовност за съдействие и организация на начинанието! Проектът Енциклопедия Кактус БГ е напълно доброволен и се изпълнява от любители на кактуси.

ОТГЛЕЖДАНЕ

Нужен ли е дренажен слой на дъното на саксията?

Когато си купувате кактус от магазина в саксийката му няма такова чудо наречено дренаж. Не защото е вреден, а защото отнема и време и пари да насипеш дренаж в хиляди саксийки. Големите производители са решили проблема като ролята на дренаж играят самите рафтове по които са наредени саксийките с кактусите. Много често те са изградени така че да позволяват долно поливане. Кактусите са сяди в чист торф, а той е силно отчедлив. Всички хранителни вещества се подават с водата - хидропонноотглеждане.

При нас това не става, или поне е трудно осъществимо в любителски условия. За това хранителните вещества трябва да са в субстрата. Използваме повече или по малко почва и това автоматично го прави влагозадържач. Според мен за да може почвата по бързо да изсъхне дренажа е задължителен. Най добрия вариант са саксии с много и големи дупки на дъното. За да не изпада дренажа през тях аз слагам на дъното парченце мрежа за прозорец. Върху нея слой средно едри камъчета - 10 - 12 милиметра. по възможност с по неправилна форма - чакъл от някоя кариера, а не загладени речни камъчета. Неправилната форма води до образуването на по-големи кухини между отделните камъчета, което прави циркулацията на въздуха по лесна. Върху този слой камъчета насипвам съвсем тънък слой едър пясък - едрина на зърното 3 - 5 милиметра. Този слой пречи на водата при поливане да свлече почвата между камъчетата.

При повечето кактуси няма нужда и аз не насипвам отделни слоеве почва, но при някои с чувствителна коренова шийка се налага с почва да се зарият само влагозасмукващите корени, а кореновата шийка да се зарие с едри камъчета / същите като тези за дренажа / премесени с парченца натрошени дървени въглища. Те не могат да предпазят шийката на сто процента но все пак увеличават шанса растението да оцелее.

Насипването на слой камъчета върху почвата определено има естетически ефект, но аз лично не го правя защото този слой възпрепятства испарението на влагата и забавя изсушаването на почвата. Освен това този слой пречи и на доброто контролиране на почвената влага по простата причина че не можете да видите почвата.

И последно. За кактуси които искат максимално бързо изсушаване на почвената субстрат дренажа може да е дебел три, четири сантиметра / за целта саксията трябва да е по - дълбока / . Освен това пробивам допълнителни дупки от страни в долната част на саксията / не на дъното / там където е дренажа.

Виждал съм на снимка / аз не съм го правил / в долната част на почвата навит фитил за газена лампа. Двайсетина сантиметра от фитила показан на вън през дупка в саксията. Тази част от фитила която е на вън от дъното влага във въздуха, и изпива влагата от почвата.

Пламен Петков (Scleri)

В пустинята Анца-Борега

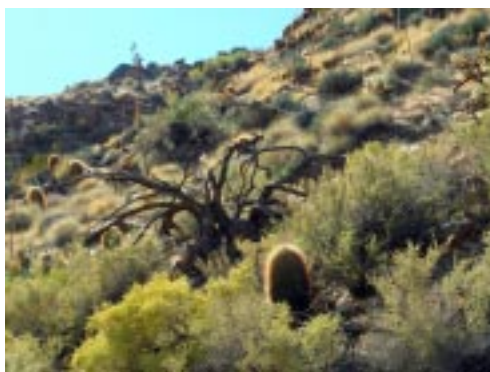
Калифорнийската пустиня (пустинен щатски парк) Анца Борега е част от по-голямата пустиня Колорадо, простираща се от пустинята Мохаве до Колорадо ривер и мексиканската граница. Климатът там е топъл, ариден, като в ниските ѝ части (някои от тях са под морското равнище) валежите са около 160 мм. годишно, падащи предимно зимата и през късното лято, с най-горещи и сухи месеци май и юни. Дневните температурни контрасти са големи, но ниските температури, под 0, са рядкост. Почвата не задържа много влага и дъждовете предизвикват порои, наводнения и преместване на земни маси. По високите части на пустинята валежите са по-обилни с обичайни зимни снеговалежи.

Паркът Анца Борега е най-големият в Калифорния и вторият по големина в Съединените щати. Ежегодно се посещава от хиляди туристи с цел разходки, спорт, наблюдение на животни и растения, земни форми и др.

Да ви разкажа и за това място. Само на 140 км. от Сан Диего, реших че може да отида на едnodневен фото-излет и до там. Ставаме рано, скачаме на бързата кола и за няма и 2 часа сме там. Имах и GPS на таблета но не ми дотрябва, бях проучил възможните места за спиране през Гугъл-вюто. Щом се появиха кактуси по баирите наоколо, спирам, катеря се и снимам каквото видя.

Почвата беше от гранитни камъни, трошляка и пясъка от тях, някоя суха клечка от умряло растение. *Ferocactus cylindraceus* доминираше на стръмните места, цилиндропунциите - долу на равното. Не беше сезон за цъфтене и нямаше нищо цъфнало. Снимах бодли.

Cylindropuntia bigelovii на преден план.

Още малко снимки. На ферота предимно. Казват, тука растял *ssp. cylindraceus*. Не мога да съм категоричен, дали нямаше и от друг подвид, бодлите даста варираха и по цвят, кривина и дължина. Най-големите видяни бяха метър, метър и малко отгоре. И доста дребосъци попълнение.

Субстрат за сеене

Всеки запален кактусар си има собствена рецепта за субстрат за сеене на семена на кактуси. Някои използват чисто минерален субстрат, други прибавят към него и органични материи.

В случая става въпрос за органичен субстрат, но който в голямата си част е минерален, на големи парчета (гранули), за да се поддържа добра аерация при корените на растението. Той е съставен от:

- * 30% почва за кактуси, каквато продават по магазините (смес от органична разложена почва, пясък и лава);
- * 30% вермикулит (естествен слюдест силикат на люспи, отделени при висока температура);
- * 30% котешка тоалетна (начупена компактна глинеста скала, без някаква допълнителна обработка);
- * 10% Aquabasis-Plus (минерален субстрат от марката JBL за аквариумни растения);

Вермикулитът: това е съставка, която задържа течността, освен ако не е твърде размесена и това не попречи на разтварянето на слюдестите люспи от неговата силикатна структура. Големите му гранули, които са много леки, аерират субстрата. Вермикулитът абсорбира химичните елементи на повърхността си и предотвратява развитието на патогенни микроорганизми, както и задържа почвата между люспите си.

Котешката тоалетна: много силно абсорбира течности, но веднъж намокрена, не бива много да се размесва, защото семената се смачкват. Големите по размер гранули на котешката тоалетна аерират субстрата и много минерали, разтворими във вода, остават в него, което възпрепятства развитието на патогенни микроорганизми. Внимание - използвайте само котешка тоалетна, която е 100% минерална, необработена допълнително и без добавки.

Почвата за кактуси: Задържа водата и

е богата на много хранителни вещества, но също е и компактна и заразява суб-

страта с микроорганизми (водорасли, бактерии или гъби), а когато те вече са

в твърде колямо количество, тя поддържа тяхното развитие.

Субстратът Aquabasis Plus: това е пясък, обогатен с неразтворими минерални соли (цинк, кобалт, молибден, желязо, манган и бор), които се разтварят при контакт с корените на растенията; не са включени азотни съединения (аз го използвам, за

да обогатявам субстрата на всички растения, които изискват минерален субстрат: Eriosyce, Coriaria, Turbinicarpus...).

Почвата за кактуси, вермикулит и Aquabasis Plus се смесват заедно, така че да се разбият малките бучици на почвата за кактуси, добавя се котешката тоалетна. Съставките отново се смесват преди субстрата да се сложи в малки пластмасови саксийки, където ще се посеят семената.

Очаквайте в следващото издание : "Сеене на семена на кактуси в найлонови торбички с кислородна вода".

Тази статия достига до нас с разрешението на **Fabrice** - <http://www.lecactusheuristique.com/article-30123393.html>

Благодарност за транслацията на български към сем. Пефер

Кактусите – красиви и бодливи

Продължение от 1 страница

момент ще започнете да усещате техните потребности – кога са жадни, кога им е много слънце, кога им е топло или студено“, съветва Валентин. След толкова години той вече няма нужда да чете книги, само като погледне растението и му е ясно какво му трябва.

За цъфтежа пък истината е много простичка – кактусът трябва да достигне определена височина. И още нещо, което любителите му пропускат – той обича да спи през зимата. Това означава, че в края на октомври-началото на ноември се спира поливането и ги забравяте до март. „Всякакви внимание през този период е напълно излишно и може да бъде дори вредно. Когато се осигури покой през тия месеци и е сложен на хладно, кактусът цъфти много и по няколко пъти през лятото“, категоричен е Марчев.

Растенията са като извънземни

- Защо решихте да отглеждате точно кактуси?

- Защото са странни, те са извънземни. Нямам нищо общо с китките, които се гледат навсякъде. Всичко е различно. Има теория, че са сравнително младо семейство – преди около 30-40 хиляди години са възникнали. Но са толкова различни, аз вече нямам нито едно растение с листа. Гледам само кактуси и подобни на тях. Харесват ми, красиви са.

- На колко време цъфтят?

- Може и на 200, и на 300 години, но всичко това са митове. Може да е на третата или четвъртата година, или след 30-40 години, почват

да цъфтят. При добро отглеждане някои видове имат цветовете през цялото лято.

- Кое сложи началото на колекцията ви?

- Връщате ме много години назад. Ако си спомням правилно, в една книжка бях видял нарисуван кактус и реших, че трябва да имам такива растения и да ги отглеждам. По време на комунизма нямаше интернет. Взимали сме семена от Америка по други начини, колекционери сме си разменяли... Малко по-сложни години бяха по отношение на набавянето.

- Къде държите саксиите?

Вкъщи нямам вече нито един кактус. Но в началото бяха вечните спорове за пространство на терасата – кой ще простира и кой ще гледа растенията. Сега ги отглеждам в оранжерия, където целогодишно си растат.

Правят сладко и се друсат с тях

Бодливите растения се използват и за... ядене. Българските варианти едва ли са много подходящи заради препаратите, с които се третират, за да бъдат здрави, но в Щатите се приготвят и напитки от тях. „Чувал съм, че са правени опити за салата от кактуси“, обяснява Валентин Марчев. От плодовете на опунциите пък, които стават и за директна консумация, се приготвят сладко и конфитюри. Въпросните растения са доста разпространени и в България.

Кактусите са дум и за вид насекоми, от които се извлича червено багрилно вещество. То се

използва при приготвянето на кампари и на висококачествени червила. Някои видове кактуси се използват и във фармацията.

Лофофората е един от най-необичайните родове от семейство Кактусови с доста скандална репутация. И до днес неговите представители продължават да са преследвани от слухове, легенди, култове и административни санкции. Този повишен интерес към тях се дължи на съдържащите се в клетъчния сок на тези растения цяла група алкалоиди, които при употребяване въздействат силно върху нервната система на животните и хората. Валентин Марчев е имал случаи, в които младежи са си купували от растението именно за да се надрусат. Разочарованието обаче е голямо – отглежданите у нас кактуси не са никак подходящи за целта, тъй като веществото в тях не е толкова силно.

Полезно е да се знае

Кактусите имат нужда от много проветрение и много светлина. Преди да добавите новото си растение към останалите от колекцията, отделете го през първите две седмици под карантинна. Така ще се установи евентуалното наличие на вредители и ще може да предпазите цветята си от тях.

Ако сте избрали размножаване със семена, има някои важни неща, с които трябва да се съобразите. Двата най-лесни начина на засяване са в почва и в пясък. Не е никакъв проблем, ако почвата е бедна на органични вещества, защото самите семена съдържат такива. Почва със съдържание на пясък до 50% е подходяща за основа. Тя се обработва предварително във фурна.

Посевите се отглеждат в недълбок съд. Няма да е зле, ако съдът е изработен от топлоизолационен материал, за да предпазва корените от резки температурни промени. В дъното на съда направете няколко дупки за дренаж. Първо насипете дребен чакъл около един сантиметър. След това сложете около 2 см от почвената смес.

05.06.2010

Read more: <http://www.narodnodelo.bg/news.php?news=42429#ixzz241GVECHF>

Under Creative Commons License: Attribution

Курт Бакеберг

Курт Бакеберг (2 август 1894 - 14 януари 1966) е немски градинар, колекционер и изследовател. Използва се съкращението **Backeb.** за обозначаването му като автор, когато се цитира

ботаническо или зоологично наименование.

Curt Backeberg е студент в Johanninum в Lüneburg. По време на Първата световна война воюва в Украйна. След войната през 1919 г. се жени за Emma Marks.

Работи в различни фирми за търговия на дребно в Хамбург, а през 1925 г. започва свой собствен бизнес с компания за износ.

През 1927 г. той се среща в Хамбург с чешкия колекционер Alberto Voitech Fris, който със своите разкази разбудил в него любов към приключенията и Backeberg решава да внася кактуси.

Между 1928 - 1938 г. предприема седем пътувания в Мексико, Централна и Южна Америка. Той пътува за своя сметка, за да осигури за своя бизнес внос на редки кактуси. В повечето случаи пътува от името на богати американски частни колекционери или за компанията Kakteen-Haage. Последното му пътуване е в Мексико през 1938 г. от името на град Хамбург, за да събере гигантски кактуси за изложба в парк Pflanzen un Blumen.

От 1951 - 1955 г. е научен сътрудник в Ботаническата градина Les Cedres in Saint-Jean-Cap-Ferrat. Тук той започва да работи над пълен справочник на кактусите. Той е публикуван в шест тома през 1958 - 1962 г. и е озаглавен: Die Cactaceae: Handbuch der Kakteenkunde veröffentlicht.

В Das Kakteenlexikon (1966) отново обобщава своята класификация на кактусите. Тази негова работа е публикувана след смъртта му от Walther Haage и до 1979 г. е преиздадена пет пъти.

Das Kakteenlexikon и Die Cactaceae остават почти 40 години единствените книги, които описват всички съществуващи (тогава) кактуси.

Backeberg е самоук ботаник и класификацията на семейство Cactaceae в 233 родове е изключително спорна. Той въвежда редица нови видове, които му донасят обвинението, че това е направено от суета или бизнес интереси. Много от тях сега са приведени до синоними, включително Acanthocalycium, Brasilicactus, Eriocactus, Gymnocereus, Marenopuntia, Morawetzia, Neocardenasia, Philippicereus, Reicheocactus, Soehrensia и Vatricania.

Helia Bravo Hollis описва през 1954 г. рода Backebergia, който сега е синоним на Pachycereus.

В негова чест кръстени: Cereus backebergii, Echeveria backebergii, Echinopsis backebergii, Lobivia backebergiana, Mammillaria backebergiana, Neoporteria backebergii, backebergii Opuntia, Parodia backebergiana, Pilocereus backebergii, Weingartia backebergiana.

http://de.wikipedia.org/wiki/Curt_Backeberg

Карте на редакторите

Доброволно съгласили се да бъдат автори и редактори на това издание са:

1. Петър Шолеков
2. Милена Стойчева
3. Джордж Грозев
4. Димитър Иванов
5. Пламен Петков
6. Клеман Пефер

За контакти: sholekoff@gmail.com